

NIEUWSBRIEF

Kruijtjes in Kenia

Mei 2019

Nr. 2

Wauw, voordat we deze nieuwsbrief begonnen lezen we nog even de vorige door, waar zullen we beginnen?! Er is alweer zoveel gepasseerd! Yara passeert ons bijvoorbeeld intussen de hele dag door want ze loopt! Zo leuk! Ze geniet er zelf ook helemaal van!

De vorige nieuwsbrief eindigde met de school voor Micha waar we zouden gaan kijken. Dat hebben we gedaan en Micha is twee dagen later gelijk begonnen omdat hij er zo'n zin in had! Daar waren wij erg blij mee want in NL zei hij dat hij niet wilde omdat hij geen Engels sprak. Intussen spreekt hij een aardig mondje Engels, gaat hij graag naar school en leert snel en veel! Hier is het gebruikelijk dat kleuters al gaan leren lezen, schrijven en rekenen en huiswerk mee krijgen, dus geen gelanterfant! Gelukkig duurt zijn schooldag maar tot 14:00 uur, zodat hij daarna thuis nog lekker kan spelen. Soms heeft hij helemaal niet buiten gespeeld, zégt hij, tenminste.

ONS HUIS

Over thuis gesproken. Inmiddels wonen we ook alweer ruim een maand in ons nieuwe appartement en dat bevalt ons heel goed! Het is een heel ruim appartement met twee slaapkamers en twee badkamers. Dat is hier gebruikelijk, een voor de gasten. Nu wennen we daar wel snel aan moeten we zeggen. We hebben ook al gasten gehad en met twee slaapkamers betekent dat een voor de gasten en een voor ons als gezin en dus met vier op een kamer. Nu is de slaapkamer zo ruim dat dat prima gaat en zo komt de aangrenzende badkamer ook prima van pas. Verder zitten we toch niet erg tussen de Kenianen, ook wel, maar de meeste burens zijn van Indiase komaf. Dit levert weer nieuwe kennis op over deze cultuur en hun godsdienst. Ons huis was ook van een Indiër, die er in de kast bij Micha op de kamer een offerruimte op na hield. Toen we in ons huis trokken hebben we eerst in elke ruimte gebeden, Jezus Naam heel vaak uitgesproken en het bijzondere was dat er ook echt een soort verfrissende bries door het huis trok alsof alle andere goden/geesten werden weggejaagd. Verder galmde het erg, dus hebben we luidkeels allerlei christelijke liederen gezongen en vervolgens is Anita ten strijde getrokken tegen de wierrooklucht, met haar zepen van Lush (zucht, wat heerlijk) en zodoende is ons huis nu gezuiverd van rare luchten en viezigheid. Ja we hebben flink moeten schrobben omdat het erg stoffig is door de droogte en ook omdat onze voorganger het niet zo nauw nam. Intussen hebben de plaatselijke elektriciën en loodgieter ook aardig wat werk aan ons gehad, wij houden nou eenmaal van netjes en goedwerkende spullen. Dus er zijn geen lekkende en verroeste wastafels meer, de wc is ontstopt, daar kan ook wel een boek over geschreven worden ongeveer. Werkelijk alles is buiten in de put gestoken, het begon met een mes (uit onze bestekla, bah!) takken, steeds langere en dikkere, daarna een soort plastic buis van een paar meter en vervolgens besloot de loodgieter in de grote put te kijken en daar bleek een plant in te groeien. Nu die weg is spoelt de wc weer heerlijk door en is het over met de ergernis over omhoog borrelende.... zaken.

"The greatest battles are won on the knees"

ONZE WERKZAAMHEDEN

Wat onze werkzaamheden betreft: We wisselen elkaar af op het Happy Rock Center. Heel soms nemen we Yara mee, maar het is voor haar erg intensief omdat alle kinderen gek op haar zijn en steeds met haar lopen te slepen. Rico is begonnen om samen met Meshack, de directeur van het HRC, het tehuis langs te lopen om te kijken wat er allemaal gerepareerd en opgeknapt moet worden. Inmiddels is hij begonnen met, uiteraard, de deuren. Er liep een snoer van de tv tussen de deur door bijvoorbeeld, die aardig kapot was, daar heeft hij een gleuf voor gemaakt in het deurkozijn, zodat het snoer niet meer klem zit. Alle beslag is daarnaast zo ongeveer van de deuren af, dus hij heeft van hout handgrepen gemaakt zodat de deur toch makkelijk open kan. Hetzelfde voor de kastdeuren die je met een lepel open moest maken. Zo gaat de lijst nog wel even door. Extra planken in de kasten, kapstokken. In het verschiet ligt nog het opknappen van het schuurtje zodat daarvan een voorraadkast gemaakt kan worden, maar dat is nog wel wat werk.

Anita heeft inmiddels heel wat aan tafel gezeten met Meshack om alle financiën door te lopen. Als onderdeel van het bestuur van de stichting achter HRC heeft zij als taak om alles voor bestuur en sponsors inzichtelijk te maken. Het huidige bestuur, waaronder zij, is pas afgelopen juli gestart en wist nog niet van alle ins en outs. Termen in de financiële overzichten waren niet duidelijk en daardoor ook niet precies waar het geld allemaal heen gaat. Hele dagen heeft Meshack alleen maar uitgelegd en Anita heeft hiervan rapporten geschreven voor het bestuur. Op deze manier komen bestuur en medewerkers dichter tot elkaar. Samenwerking begint met begrip voor elkaar, dus dit is een heel goede basis. Ook het onderwijssysteem en loonstroken met bijbehorende heffingen zijn doorgenomen, dus inmiddels hebben we goed inzicht in zaken gekregen. Wat ook zorgen baart aangezien het huidige budget van het HRC te klein blijkt te zijn om Meshack van voldoende middelen te voorzien om optimaal te kunnen werken. Onderhoud is daardoor bijvoorbeeld opgeschoven omdat het geld ergens anders nodig was, gelukkig hebben we daar nu Rico voor, maar verder moeten we gaan kijken met het bestuur, hoe we de inkomsten van de stichting kunnen vergroten. Volgend punt voor Anita is om de organisatie meer handen en voeten te geven. Nu gebeurt veel 'naar goed inzicht'. Sommige dingen elke dag, sommige dingen nooit. In de kasten was het bijvoorbeeld een grote puinhoop. Schoolboeken lagen door elkaar en als iemand een boek nodig had moesten ze echt grabbelen om de goede boeken te vinden, wat de kwaliteit niet ten goede komt natuurlijk. Samen met de kinderen heeft ze alles gereorganiseerd. Alle boeken per vak opgeruimd, alle oude boeken weggedaan (verbrand). Ook alle kledingkasten zijn doorgenomen (wát een werk!) kapotte kleren weg, te kleine kleren naar een kleiner kind, overbodige kleding naar de medewerkers of mensen uit de buurt. In het kantoor van Meshack lagen nog vier jute zakken vol kleding en schoenen én vrienden uit Nederland brachten geweldig mooie nieuwe kleren mee, die nu allemaal een plekje hebben gekregen. Afgelopen week hebben we net als jullie gezellig koningsdag gevierd en we hebben onze belofte aan Micha ingewilligd en zijn we op safari geweest.

EEN HEFTIGE TIJD...

Bovenstaande klinkt niet ingewikkeld, maar de weken van half maart tot half april waren vrij heftig! De opa van Anita overleed, we hadden de verhuizing en een week daarna werd een van de meisjes van HRC dood gevonden, wat een grote shock was voor iedereen in het kindertehuis. Het meisje, Agnes, woonde niet meer in het tehuis, maar zat nog wel in het sponsorprogramma. Ze woonde weer bij haar moeder en broertje. Deze zijn met haar dood gevonden, vergiftigd. Hoe of wat is nog steeds niet bekend, maar alles bij elkaar, haar onverwachte dood en wekenlange onderzoeken waren heftig voor ons maar vooral voor de kinderen en medewerkers van het HRC. Nel, de oprichtster van het tehuis, is met de begrafenis overgekomen uit NL en heeft op HRC met ons de rouwverwerking gedaan voor de kinderen, wat erg fijn was. Ze had haar laptop mee met foto's van minstens tien jaar, dus het was een mooi samenzijn met lachen, huilen en gebed. We hebben een mooie herinnerings-muur gemaakt met foto's en verhalen die de kinderen hadden geschreven en getekend en langzaam keert de rust terug en zijn we weer aan de slag gegaan.

BIDDEN

- * Dat we een visumverlenging krijgen
- * Dat we voor HRC tot groei mogen zijn en God wegen zal openen.

DANKEN

- * Dat we ons op onze plek voelen
- * Dat we nieuwe mensen ontmoeten en nieuwe vriendschappen opdoen

INGEBURGERD

Het is fijn om wat meer in te burgeren hier. Swahili te leren en meer te weten wat alles hier kost zodat we lekker kunnen afdingen 😊 Anita hoeft niet meer naar de markt omdat er een "mama mboga", groentemevrouw, hier aan de deur komt. Een stuk veiliger gezien het feit dat ze de eerste keer op de markt gelijk per ongeluk werd neergeslagen (ongeveer) door iemand die met een ijzeren steekwagen op zijn hoofd rondliep. Resultaat, gat in haar hoofd. Gelukkig werd ze gelijk verzorgd door de mensen van de markt. Tomaat en limoen werden vakkundig over de wond uitgeknepen zodat Anita behalve bloed, ook pitjes in haar haar had en heerlijk fris rook. Afijn, we weten steeds meer stalletjes te vinden waar we voor een leuk prijsje boodschappen kunnen doen en de supermarkt voor de rest is op loopafstand. Wat te ver is om te lopen rijden we heen. Inmiddels weten we de hobbels en gaten te vinden, vergeten we (bijna) niet meer dat we links moeten rijden en durven we al 80 km/u te rijden. Dat is hier erg hard! 😊 Een ding is nu nog belangrijk, ons visum. Binnenkort horen we daar meer van hopelijk, dus dan weten we of we lang(er) kunnen blijven.

Mocht u iets op willen sturen,
hierbij ons adres:
Family Kruijt
House no. R2
Rupa Real Estate Ltd
P.O. Box 142
Eldoret – 30100
Kenya